

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA MIHALA BOBEKA [MICHAL BOBEK]
SECINĀJUMI,
sniegti 2017. gada 26. jūlijā¹

Lieta C-271/17 PPU

Openbaar Ministerie
pret
Sławomir Andrzej Zdziaszek

(Rechtbank Amsterdam (Amsterdams tiesa, Nīderlande) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Eiropas apcietināšanas orderis – Fakultatīvi neizpildīšanas pamati – Apcietināšanas orderis, kas izdots, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu – Jēdziens “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums” – Process attiecībā uz kumulatīvu sodu – Apelācijas tiesvedība

I. Ievads

1. Polijas tiesu iestāde ir izdevusi Eiropas apcietināšanas orderi (turpmāk tekstā – “EAO”) attiecībā uz Polijas pilsoni *Sławomir Andrzej Zdziaszek*. Šī iestāde lūdz nodot pašlaik Nīderlandē aizturēto *S. A. Zdziaszek*, lai izpildītu divus brīvības atņemšanas sodus, attiecīgi uz vienu gadu sešiem mēnešiem un trīs gadiem sešiem mēnešiem.

2. Šie sodi ir uzlikti ar “spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu” (turpmāk tekstā – “spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu”), kas ir attiecīgā EAO pamatā. Šis spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, neattiecas uz attiecīgās personas vainu, bet tā vienīgais mērķis ir kumulatīvi piemērot un pielāgot trīs kriminālsodus, kas ir noteikti agrāk. Tādējādi viena gada sešu mēnešu brīvības atņemšanas sods tiek kumulatīvi piemērots ar diviem citiem sodiem, kas *S. A. Zdziaszek* tika piespriesti divās citās tiesvedībās. Savukārt trīs gadu sešu mēnešu sods ir samazināts četrus gadu sods, kas *S. A. Zdziaszek* tika piespriests ar agrāk pasludinātu spriedumu (turpmāk tekstā – “sākotnējais spriedums”). Šis sods tika samazināts pēc grozījumu ieviešanas tiesību aktos, kas bija labvēlīgi attiecīgajai personai.

3. Iesniedzējtiesa norāda, ka EAO veidlapā ir ietverta tikai informācija par spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu. Papildu informācija, ko iesniedzējtiesa ir saņēmusi, rāda, ka *S. A. Zdziaszek* bija pienācīgi pārstāvēts apelācijas tiesvedībā, kurā tika pasludināts sākotnējais spriedums, par ko viņš bija informēts. Savukārt, pēc šīs tiesas domām, *S. A. Zdziaszek* tiesības uz aizstāvību pirmajā instancē nebija ievērotas.

¹ Oriģinālvaloda – franču.

4. Saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ar ko ir transponēts Padomes 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm (turpmāk tekstā – “pamatlēmums”)² 4.a pants, Nīderlandes kompetentajai iestādei ir jāatsakās izpildīt EAO, ja pieprasītā persona nav personiski piedalījusies *lietas izskatīšanā, kurā pieņemts nolēmums*³, ja vien nerodas viena no tajā minētajām situācijām.

5. Šajos apstākļos iesniedzējtiesa jautā, vai jēdziens “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums” ietver tiesvedību, kurā ir pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, pat ja jautājums par vainu tajā vairs netika izskatīts. Tādējādi iesniedzējtiesa vēlas noteikt, vai attiecīgās personas procesuālo tiesību ievērošana ir jāvērtē, ņemot vērā šo tiesvedību, vai arī ir jāņem vērā tiesvedība, kurā tika pasludināts sākotnējais spriedums.

6. Ja jāņem vērā tiesvedība, kurā tika pasludināts sākotnējais spriedums, iesniedzējtiesa vaicā, kādas ir sekas tam, ka *S. A. Zdziaszek* pirmajā instancē faktiski nebija pārstāvēts.

7. Iesniedzējtiesa arī jautā, vai tā var atteikties izpildīt EAO tāpēc, ka ne tam pievienotajā veidlapā, ne sniegtajā papildu informācijā nav pierādījuma tam, ka šajā lietā ir radusies kāda no pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā aprakstītajām situācijām.

8. Šo jautājumu pamatā ir šīs pēdējās tiesību normas īpaša transponēšana Nīderlandes tiesībās. Ar pamatlēmuma 4.a panta 1. punktu ir ieviesta *iespēja* atteikties nodot aizmuguriski notiesātu personu, ja izpildes tiesu iestāde nevar pārliecināties par minētās personas procesuālo tiesību ievērošanu. Ja rodas kāda no šajā tiesību normā paredzētajām četrām situācijām, izpildes tiesu iestādei tomēr ir pienākums izpildīt EAO. Taču valsts tiesību akti apgriež otrādi šo fakultatīvo loģiku, *aizliedzot* valsts tiesai veikt attiecīgās personas nodošanu, *ja* neviena no šīm situācijām nav precizēta.

II. Atbilstošās tiesību normas

A. ECPAK

9. Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas⁴ (turpmāk tekstā – “ECPAK”) 6. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ikvienam ir tiesības, nosakot civilo tiesību un pienākumu vai viņam izvirzītās apsūdzības pamatotību, uz taisnīgu un atklātu lietas savlaicīgu izskatīšanu neatkarīgā un objektīvā likumā noteiktā tiesā. [..]”

B. Savienības tiesības

1. Harta

10. Saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. pantu:

“Ikvienai personai, kuras tiesības un brīvības, kas garantētas Savienības tiesībās, tikušas pārkāptas, ir tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību, ievērojot nosacījumus, kuri paredzēti šajā pantā.

2 OV 2002, L 190, 1. lpp. Šis pamatlēmums ir grozīts ar Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmumu 2009/299/TI (OV 2009, L 81, 24. lpp.).

3 Mans izcēlums.

4 Parakstīta Romā 1950. gada 4. novembrī.

Ikvienai personai ir tiesības uz taisnīgu, atklātu un laikus veiktu lietas izskatīšanu neatkarīgā un objektīvā, tiesību aktos noteiktā tiesā. Ikvienai personai ir iespējas saņemt konsultāciju, aizstāvību un pārstāvību.

[..]”

11. Saskaņā ar Hartas 48. panta 2. punktu “ikvienam apsūdzētajam tiek garantētas tiesības uz aizstāvību”.

2. Pamatlēmums

12. Pamatlēmuma 1. panta 1. punktā EAO ir definēts kā “tiesas nolēmums, ko izsniedz dalībvalsts, lai cita dalībvalsts apcietinātu un nodotu pieprasīto personu kriminālvajāšanas veikšanai vai lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu, vai arī lai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli”.

13. Tā 2. punktā ir noteikts, ka “dalībvalstis izpilda ikvienu [EAO], pamatojoties uz savstarpējas atzišanas principu un saskaņā ar šī pamatlēmuma noteikumiem”.

14. Tā 3. punktā ir paredzēts, ka šis pamatlēmums “[negroza] pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, kā tie minēti [LES] 6. pantā”.

15. Pamatlēmuma 4.a pants ir ieviests ar Pamatlēmumu 2009/299, lai precizētu fakultatīvus EAO neizpildīšanas pamatus, ja attiecīgā persona nebija piedalījies savas lietas izskatīšanā:

“1. Tāpat izpildes tiesu iestāde drīkst atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi, kas izdots, lai izpildītu brīvības atņemšanas sodu vai piemērotu ar brīvības atņemšanu saistītu drošības līdzekli, ja nolēmums pieņemts aizmuguriski, izņemot gadījumus, kad Eiropas apcietināšanas orderī norādīts, ka saskaņā ar turpmākām izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktos paredzētām procesuālajām prasībām attiecīgā persona:

a) vai nu savlaicīgi:

i) saņēma pavēsti un tādējādi tika informēta par tās lietas izskatīšanas plānoto dienu un vietu, kurā pieņemts nolēmums, vai ar citiem līdzekļiem saņēma oficiālu informāciju par minētās lietas izskatīšanas plānoto dienu un vietu tādā veidā, ka ir nepārprotami konstatēts, ka attiecīgā persona zināja par paredzēto lietas izskatīšanu;

un

ii) tika informēta par to, ka nolēmums var tikt pieņemts aizmuguriski;

vai arī

b) zinādama par paredzēto lietas izskatīšanu, bija pilnvarojusi attiecīgās personas vai valsts ieceltu juriskonsultu aizstāvēt viņu lietas izskatīšanā, un minētais juriskonsults patiešām aizstāvēja attiecīgo personu minētajā lietas izskatīšanā;

vai arī

- c) ir saņēmusi nolēmumu un, būdama skaidri informēta par tiesībām uz lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību, kurā personai ir tiesības piedalīties un kura dod iespēju lietu, tostarp jaunus pierādījumus, atkārtoti izskatīt pēc būtības, un kuras rezultātā sākotnējais nolēmums varētu tikt atcelts:
- i) ir skaidri paziņojusi, ka neapstrīd nolēmumu;
vai
 - ii) attiecīgajā termiņā nav lūgusi lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību;
vai arī
- d) nav saņēmusi nolēmumu, bet:
- i) nolēmums personai tiks izsniegts tūlīt pēc nodošanas un persona tiks skaidri informēta par viņas tiesībām uz lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību, kurā viņai ir tiesības piedalīties un kura dod iespēju lietu, tostarp jaunus pierādījumus, atkārtoti izskatīt pēc būtības, un kuras rezultātā sākotnējais nolēmums varētu tikt atcelts;
un
 - ii) tiks informēta par termiņu, kādā jāpieprasa šāda lietas atkārtota izskatīšana vai pārsūdzība, kā minēts atbilstīgajā Eiropas apcietināšanas orderī.

2. Ja Eiropas apcietināšanas orderis ir izdots [...] atbilstīgi 1. punkta d) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem, un ja attiecīgā persona nav iepriekš saņēmusi nekādu oficiālu informāciju par to, ka pret viņu ir ierosināta krimināllieta, tad attiecīgā persona, kad viņa tiek informēta par Eiropas apcietināšanas ordera saturu, var lūgt pirms nodošanas saņemt sprieduma kopiju. [...] to neuzskata par sprieduma oficiālu izsniegšanu, un tā neskar nekādus termiņus, ko piemēro lūgumam par lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību.

3. Ja personu nodod atbilstīgi 1. punkta d) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem un ja attiecīgā persona ir lūgusi lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību, šādas personas apcietinājumu līdz lietas atkārtotas izskatīšanas vai pārsūdzības pabeigšanai pārskata saskaņā ar izsniegšanas dalībvalsts tiesību aktiem vai nu regulāri, vai arī pēc attiecīgās personas lūguma. [...]"

16. Pamatlēmuma 8. panta 1. punktā ir paredzēts, ka EAO ir jāiekļauj šāda informācija:

"[...]

c) pierādījums tam, ka pastāv izpildāms spriedums, lēmums par apcietinājuma piemērošanu vai jebkurš cits izpildāms tiesas nolēmums ar tādu pašu spēku, kas ietilpst 1. un 2. panta piemērošanas jomā;

d) noziedzīgā nodarījuma veids un juridiskā kvalifikācija [...];

[...]

f) piespriestais sods, ja spriedums ir galīgs, vai sodu robežas, ko par nodarījumu paredz izsniegšanas dalībvalsts tiesības;

[...]"

17. Šī pamatlēmuma 15. pantā “Lēmums par nodošanu” ir paredzēts:

“1. Izpildes tiesu iestāde termiņos un saskaņā ar šajā pamatlēmumā noteiktajiem nosacījumiem pieņem lēmumu par to, vai persona ir jānodod.

2. “Ja izpildes tiesu iestāde uzskata, ka informācija, ko paziņojusi izsniegšanas dalībvalsts, ir nepietiekama, lai ļautu pieņemt lēmumu par nodošanu, tā lūdz, lai steidzami piegādā vajadzīgo papildu informāciju.

[..]”

18. Pamatlēmuma pielikuma (“Eiropas apcietināšanas orderis”) d) punkts, pēc grozījuma, kas izdarīts ar Pamatlēmumu 2009/299, ir izteikts šādi:

“d) Norādiet, vai attiecīgā persona personiski piedalījās tās lietas izskatīšanā, kurā pieņemts nolēmums:

1. Jā, persona personiski piedalījās tās lietas izskatīšanā, kurā pieņemts nolēmums.
2. Nē, persona personiski nepiedalījās tās lietas izskatīšanā, kurā pieņemts nolēmums.
3. Ja veikta atzīme lodziņā 2. punktā, lūdzu, apstipriniet, ka pastāv viens no šādiem apstākļiem:

3.1.a personai ... (diena/mēnesis/gads) tika izsniegta pavēste, un tādējādi attiecīgā persona tika informēta par tās lietas izskatīšanas plānoto dienu un vietu, kurā pieņemts nolēmums, un tika informēta par to, ka nolēmums var tikt pieņemts aizmuguriski;

VAI

3.1.b personai pavēste netika izsniegta, bet attiecīgā persona ar citiem līdzekļiem saņēma oficiālu informāciju par tās lietas izskatīšanas plānoto dienu un vietu, kurā pieņemts nolēmums, tādā veidā, ka ir nepārprotami konstatēts, ka attiecīgā persona zināja par paredzēto lietas izskatīšanu un bija informēta par to, ka nolēmums var tikt pieņemts aizmuguriski;

VAI

3.2. zinādama par paredzēto lietas izskatīšanu, persona bija pilnvarojusi attiecīgās personas vai valsts ieceltu juriskonsultu aizstāvēt viņu lietas izskatīšanā, un minētais juriskonsults patiešām aizstāvēja attiecīgo personu minētajā lietas izskatīšanā;

VAI

3.3. personai nolēmums tika izsniegts ... (diena/mēnesis/gads), un persona tika skaidri informēta par tiesībām uz lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību, kurā viņai ir tiesības piedalīties un kura dod iespēju lietu, tostarp jaunus pierādījumus, atkārtoti izskatīt pēc būtības, un kuras rezultātā sākotnējais nolēmums varētu tikt atcelts, un

persona ir skaidri paziņojusi, ka neapstrīd nolēmumu;

VAI

persona attiecīgajā termiņā nav lūgusi lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību;

VAI

- 3.4. nolēmums personai netika izsniegts, bet:
- nolēmums personai tiks izsniegts tūlīt pēc nodošanas; un
 - izsniedzot nolēmumu, persona tiks skaidri informēta par viņas tiesībām uz lietas atkārtotu izskatīšanu vai pārsūdzību, kurā viņai ir tiesības piedalīties un kura dod iespēju lietu, tostarp jaunus pierādījumus, atkārtoti izskatīt pēc būtības, un kuras rezultātā sākotnējais nolēmums varētu tikt atcelts; un
 - persona tiks informēta par termiņu, kādā jāpieprasa šāda lietas atkārtota izskatīšana vai pārsūdzība un kurš ir ... dienas.

4. Ja veikta atzīme lodziņā 3.1.b, 3.2. vai 3.3. punktā, lūdzu, sniedziet informāciju par to, kā ir izpildīts attiecīgais nosacījums.

.....
.....”

C. *Nīderlandes tiesības*

19. Ar 2004. gada 29. aprīļa *Overleveringswet* (Likums par personu nodošanu) (*Stb.* 2004, Nr. 195, turpmāk tekstā – “*OLW*”) Nīderlandes tiesībās ir transponēts pamatlēmums. Šā likuma 12. pantā ir noteikts, ka “nodošana nav atļauta, ja Eiropas apcietināšanas orderis ir paredzēts, lai izpildītu spriedumu, un apsūdzētais personiski nav piedalījies tās lietas izskatīšanā, kurā pieņemts minētais spriedums, izņemot gadījumus, kad Eiropas apcietināšanas orderī ir norādīts, ka saskaņā ar izsniegšanas dalībvalsts procesuālajām prasībām” ir radusies viena no četrām šajā tiesību normā aprakstītajām situācijām. Šīs situācijas ir aprakstītas *OLW* 12. panta a)–d) punktā, kas atbilst pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktam.

20. *OLW* 2. pielikuma D punkts “*OLW* 2. panta 2. punktā minētā Eiropas apcietināšanas ordera veidlapa” atbilst pamatlēmuma pielikuma d) punktam.

III. Pamatlietas fakti un prejudiciāli jautājumi

21. 2017. gada 17. janvārī iesniedzējtiesā tika iesniegts pieteikums izpildīt EAO, ko 2014. gada 12. jūnijā izsniedza *Sąd Okręgowy w Gdańsku* (Gdaņskas apgabaltiesa, Polija).

22. EAO mērķis ir Polijas pilsoņa *S. A. Zdziaszek* aizturēšana un nodošana, lai Polijā izpildītu divus brīvības atņemšanas sodus – attiecīgi uz vienu gadu sešiem mēnešiem (par 1. un 2. faktu⁵) un uz trīs gadiem sešiem mēnešiem (par 3.–5. faktu⁶).

23. EAO attiecas uz *Sąd Rejonowy w Wejherowie* (Vejherovas apgabaltiesa, Polija) 2014. gada 25. marta spriedumu, ar ko noteikti divi kumulatīvi sodi (“spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu”). Pirmkārt, šajā spriedumā tika apvienoti vienā brīvības atņemšanas sodā uz vienu gadu sešiem mēnešiem divi sodi, kas *S. A. Zdziaszek* tika piespriesti par 1. un 2. faktu ar galīgiem spriedumiem, kurus 2005. gada 21. aprīlī pasludināja *Sąd Rejonowy w Wejherowie* (Vejherovas apgabaltiesa) un 2006. gada 16. jūnijā – *Sąd Rejonowy w Gdyni* (Gdiņas apgabaltiesa, Polija). Otrkārt, šajā spriedumā brīvības atņemšanas sods

5 1. fakts ir par diviem policistiem adresētiem apvainojumiem, izteiktiem laikā, kad viņi pildīja savus pienākumus, un saistībā ar tiem; 2. fakts attiecas uz vardarbību ar nodomu izraisīt konkrētu rīcību.

6 Trešais fakts attiecas uz smagiem miesas bojājumiem, izdarot atkārtotu pārkāpumu, 4. fakts attiecas uz seksuālu vardarbību, 5. fakts – uz transportlīdzekļa vadišanu alkohola reibumā, pārkāpjot tiesas aizliegumu to vadīt.

uz četriem gadiem, kas par 3.–5. faktu *S. A. Zdziaszek* sākotnēji tika piespriests ar *Sąd Rejonowy w Wejherowie* (Vejherovas apgabaltiesa) 2012. gada 10. aprīļa galīgo spriedumu, tika samazināts līdz trim gadiem sešiem mēnešiem. Šīs izmaiņas ir ieviestas pēc grozījumu izdarīšanas tiesību aktos, kas bija labvēlīgi attiecīgajai personai.

24. Ar 2017. gada 11. aprīļa nolēmumu iesniedzējtiesa atteicās nodot *S. A. Zdziaszek* saistībā ar 1. faktu, ciktāl Nīderlandes tiesībās par šo faktu kriminālsods nav uzliekams. Tā apturēja nolēmuma pieņemšanu par 2. faktu, lai izsniegšanas tiesu iestādei uzdotu papildu jautājumus.

25. Tādējādi šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu attiecas tikai uz sprieduma, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, daļu saistībā ar *soda samazinājumu par 3.–5. faktu*.

26. *S. A. Zdziaszek* personiski nepiedalījās tiesvedībā, kurā tika pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu. EAO ir norādīts, ka viņš tomēr bija informēts par paredzēto lietas izskatīšanu un bija pilnvarojis juriskonsultu, kas viņu aizstāvēja.

27. Precīzāk, no lēmuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu izriet, ka *S. A. Zdziaszek* uz viņa norādīto adresi tika nosūtīts uzaicinājums piedalīties pirmajā tiesas sēdē, kas notika 2014. gada 28. janvārī. Uz uzaicinājumu viņš neatbildēja un tiesas sēdē neieradās. *Sąd Rejonowy w Wejherowie* (Vejherovas apgabaltiesa) pēc savas ierosmes iecēla advokātu un tiesvedību apturēja. Tieši tādā pašā veidā *S. A. Zdziaszek* tika uzaicināts uz otro, 2014. gada 25. marta, tiesas sēdi. Viņš tajā nepiedalījās, bet šajā tiesas sēdē piedalījās viņa advokāts. Tās noslēgumā tika pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu.

28. Neraugoties uz šiem faktiskajiem apstākļiem, iesniedzējtiesa uzskata, ka pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta ievadteikumā un b) apakšpunktā minētais nosacījums nav piemērojams, jo nav pierādīts, ka pieprasītā persona “bija informēta par paredzēto lietas izskatīšanu”, ne arī ka tā “bija pilnvarojusi attiecīgās personas vai valsts ieceltu pārstāvi aizstāvēt viņu lietas izskatīšanā”.

29. Iesniedzējtiesas *pirmais* jautājums liek noteikt, vai tiesvedība, kurā tika pieņemts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, ir “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums” pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta ievadteikuma izpratnē. Ja tas tā ir, iesniedzējtiesa atteiktos izpildīt EAO.

30. Savukārt, ja spriedumam, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, nav nozīmes, lai piemērotu pamatlēmuma 4.a panta 1. punktu, iesniedzējtiesa uzskata, ka tai ir jāpārbauda, vai *S. A. Zdziaszek* personiski bija piedalījies iepriekšējā tiesvedības stadijā un, ja tas tā nebija, tai ir jānoskaidro, vai tika konstatēts kāds no pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā minētajiem apstākļiem.

31. Taču iesniedzējtiesa norāda, ka EAO sniegtā informācija neattiecas uz sākotnējo spriedumu.

32. *Otrais* jautājums liek noteikt, vai šajā kontekstā iesniedzējtiesa var atteikties izpildīt EAO.

33. Ja tas tā nav, iesniedzējtiesa uzskata, ka attiecībā uz sākotnējo spriedumu tai ir jānosaka, vai šajā lietā ir konstatējama kāda no pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā minētajām situācijām.

34. Šajā ziņā tā uzskata, ka *S. A. Zdziaszek* personiski nav piedalījies lietas izskatīšanā, kurā tika pasludināts pirmās instances nolēmums, un šai tiesvedībai pirmajā instancē nav piemērojams neviens no pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā norādītajiem apstākļiem.

35. Saistībā ar apelācijas tiesvedību *S. A. Zdziaszek* tiesas sēdē nepiedalījās. Tomēr viņš uz to tika pienācīgi uzaicināts, un tajā piedalījās viņa padomdevējs. Iesniedzējtiesa no tā secina, ka *S. A. Zdziaszek* “bija informēts par paredzēto lietas izskatīšanu” apelācijas instancē un ka viņš “bija pilnvarojis [pārstāvi] [...] aizstāvēt [viņu] lietas izskatīšanā”.

36. Ar savu *trešo* jautājumu iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai apelācijas tiesvedība ir “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums” pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta izpratnē.

37. Šādos apstākļos *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa, Nīderlande) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

“1) Vai procedūra,

– kurā tiesa izsniegšanas dalībvalstī lemj par atsevišķu brīvības atņemšanas sodu, kas iepriekš galīgi piespriesti attiecīgajai personai, apvienošanu vienā brīvības atņemšanas sodā un/vai groza kopējo brīvības atņemšanas sodu, kas attiecīgajai personai tika galīgi piespriests iepriekš, un

– kurā tiesa vairs neizskata jautājumu par vainu,

kāda ir procedūra, kuras rezultātā tika pasludināts 2014. gada 25. marta *cumulative sentence* [spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu], ir “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums”, kā paredzēts Pamatlēmuma [..] 4.a panta 1. punkta ievadteikumā?

2) Vai izpildes tiesu iestāde var:

– gadījumā, kad pieprasītā persona nav piedalījusies lietas izskatīšanā, kuras rezultātā ir pieņemts nolēmums,

– bet izsniegšanas tiesu iestāde ne EAO, ne papildinformācijā, kas ir lūgta uz Pamatlēmuma [..] 15. panta 2. punkta pamata, nav paziņojusi par vienu vai vairāku Pamatlēmuma [..] 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā norādīto apstākļu piemērojamību atbilstoši vienas vai vairāku šī pamatlēmuma pielikumā ietvertās EAO veidlapas d) punkta 3. apakšpunkta kategoriju formulējumiem,

šo pašu iemeslu dēļ secināt, ka neviens no Pamatlēmuma [..] 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunkta ievadteikumā norādītajiem nosacījumiem nav izpildīts, un šī iemesla dēļ atteikties izpildīt EAO?

3) Vai apelācijas tiesvedība

– kurā lieta ir tikusi izskatīta pēc būtības un

– attiecībā uz attiecīgo personu ir pieņemts (jauns) notiesājošs spriedums un/vai ir atstāts spēkā pirmās instances notiesājošs spriedums,

– lai gan EAO ir paredzēts šā notiesājošā sprieduma izpildei,

ir “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums”, kā paredzēts Pamatlēmuma [..] 4.a panta 1. punktā?”

IV. Par steidzamības tiesvedību Tiesā

38. Iesniedzējtiesa lūdza šim lūgumam sniegt prejudiciālu nolēmumu piemērot steidzamības tiesvedību, kas ir paredzēta Tiesas Reglamenta 107. pantā.

39. Lai pamatotu šo lūgumu, tā apgalvo, ka uzdotie jautājumi attiecas uz pamatlēmuma interpretāciju, kas ietilpst vienā no LESD trešās daļas V sadaļā. Tā arī norādīja, ka attiecīgā persona atrodas apcietinājumā Nīderlandē, gaidot turpmāko rīcību saistībā ar viņa nodošanu. Tiesas steidzamai atbildei esot tieša un izšķiroša ietekme uz attiecīgās personas brīvības atņemšanas soda ilgumu.

40. Tiesas piektā palāta 2017. gada 8. jūnijā nolēma apmierināt iesniedzējtiesas lūgumu.

41. Rakstveida apsvērumus iesniedza prasītāja pamatlietā – *Openbaar Ministerie* (prokuratūra, Nīderlande), atbildētājs pamatlietā – *S. A. Zdziaszek*, Nīderlandes valdība, kā arī Eiropas Komisija. Polijas valdība iesniedza rakstveida atbildi uz Tiesas uzdoto jautājumu par piemērojamām Polijas valsts tiesību normām.

42. Prokuratūra, *S. A. Zdziaszek*, Nīderlandes, Īrijas un Polijas valdības, kā arī Komisija sniedza savus mutvārdu apsvērumus tiesas sēdē, kas notika 2017. gada 11. jūlijā.

V. Vērtējums

43. Ar savu *pirmo* jautājumu iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai tiesvedība, kurā tika pieņemts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, un kurā vairs netika izskatīts jautājums par vainu, ir “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums” pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta ievadteikuma izpratnē. Lai atbildētu uz šo jautājumu, sākumā analizēšu jēdzienu “notiesāšana krimināllietā”, kuras esamība ir priekšnosacījums jēdzienam “notiesājošs spriedums” un “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums”. Vēlāk analizēšu sprieduma, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, īpašās iezīmes (A).

44. Ar savu *otro* jautājumu iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, kādi secinājumi ir jāizdara, lai izpildītu EAO, ja izsniegšanas tiesu iestāde nav sniegusi pietiekamu informāciju. Šo jautājumu var saprast formāli, kas uzdots ar mērķi, lai noskaidrotu, cik reizes izpildes tiesu iestāde no izsniegšanas tiesu iestādes var pieprasīt lietderīgu informāciju vai maksimālo “apmaiņas” ilgumu starp šīm tiesām, it īpaši ņemot vērā termiņus, kas piemērojami EAO izpildei. Mazāk acīmredzami šī jautājuma pamatā ir problemātika saistībā ar pamatlēmuma 4.a panta transponēšanu Nīderlandes tiesībās (B).

45. Ar savu *trešo* jautājumu iesniedzējtiesa vēlas noskaidrot, vai jēdziens “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums” pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta ievadteikuma izpratnē attiecas uz apelācijas tiesvedību, kurā lieta tika izskatīta pēc būtības un kurā tika atstāts spēkā pirmās instances notiesājošs spriedums, uz kura izpildi attiecas EAO. Šis jautājums liek noteikt, vai, nodrošinot apelācijas tiesvedībā attiecīgās personas tiesību uz aizstāvību efektīvu aizsardzību, var novērst iespējamus trūkumus, kas varēja rasties pirmajā instancē (C).

A. Par pirmo prejudiciālo jautājumu

46. Lietas dalībnieki, kas iesniedza rakstveida apsvērumus un piedalījās tiesas sēdē, būtībā vienprātīgi pauž nostāju, saskaņā ar kuru tiesvedība, kurā tikai ir pielāgots sods, neizskatot jautājumu par vainu, *nav* “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums,” pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta ievadteikuma izpratnē.

47. Tomēr gan rakstveida apsvērumos, gan tiesas sēdē ir konstatējama nevienprātība par to, kas ir lietas “būtība”. Šķiet, nav šaubu, ka tiesvedība saistībā ar vainu *un* sodu ir tiesvedība, kurā izskata lietu pēc būtības. Kas tad tomēr ir tiesvedība, kura attiecas *tikai* uz sodu, tā pielāgošanu vai samazināšanu? Vai vainas apspriešana ir neatņemama tiesvedības sastāvdaļa, lai to varētu kvalificēt par tiesvedību, kurā lieta tiek izskatīta pēc būtības?

48. *S. A. Zdziaszek* apgalvo, ka, ja soda pielāgošana nav vienkārša aritmētiska darbība, ar to saistītā tiesvedība ir “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums”. Tātad tai ir jāatbilst Hartas 47. un 48. panta, kā arī ECPAK 6. panta prasībām.

49. Prokuratūra uzsver, ka, lai labāk nodrošinātu tiesības uz aizstāvību, pārbaude ir jāveic attiecībā uz nolēmumu par vainu. Pretēja pieeja ietvertu risku, ka attiecīgā persona varētu tikt nodota, lai arī iepriekšējās tiesvedības stadijās tās tiesības uz aizstāvību netika ievērotas.

50. Tāpat Nīderlandes valdība ierosina uz pirmo prejudiciālo jautājumu atbildēt noraidoši. Tā apgalvo, ka pārbaudei ir jāattiecas uz lietas izskatīšanu pēc būtības, kas izraisījusi notiesāšanu. Priekšnosacījums tam ir tas, ka tiesai ir jālemj par vainu. Tātad uz tiesvedību, kurā ir apvienoti vai pielāgoti brīvības atņemšanas sodi, nav attiecināms jēdziens “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums”.

51. Īrijas un Polijas valdības uz pirmo jautājumu arī ierosina sniegt noraidošu atbildi. Ciktāl attiecīgās personas vaina netika izskatīta, tiesvedībā, kurā tika pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, šī pēdējā minētā tiesvedība nevar būt “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums” pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta ievadteikuma izpratnē. Īrijas valdība uzskata, ka mikroanalīze attiecībā uz tiesvedību, kurā tiek noteikti kumulatīvi sodi, ir pretrunā savstarpējas uzticēšanās principam. Pēc Polijas valdības domām, iekļaut tiesvedību, kurā ir pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, iepriekš minētajā jēdzienā nozīmētu paplašināt pamatlēmuma 4.a panta piemērošanas jomu. Šī valdība uzskata, ka jēdziens “lietas būtība” ietver faktu konstatējumu, kā arī vainas izskatīšanu, tie ir elementi, par kuriem beigu beigās tika lemts apelācijas tiesvedībā, kurā tika pasludināts sākotnējais spriedums.

52. Savukārt Komisija uzskata, ka ir grūti pieņemt, ka pārbaude saskaņā ar pamatlēmuma 4.a pantu var attiekties uz tiesvedību, kurā ir tikai pielāgots sods, savukārt tiesvedība, kurā pasludināts sākotnējais notiesājošs spriedums, netiktu pārbaudīta. Savukārt uz tiesvedību, kurā ir pielāgots sākotnējais sods, ļaujot attiecīgajai personai paust savus argumentus, tiktu attiecināts jēdziens “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums”.

53. Es nepiekrītu viedoklim, saskaņā ar kuru jautājumam par vainu būtu nozīme, veicot pārbaudi attiecībā uz “lietas būtību”, izslēdzot jautājumu par soda noteikšanu. Jēdziens *notiesāšana*, kurai ir nozīme gan attiecībā uz jēdzienu “izpildāms spriedums”, gan attiecībā uz jēdzienu “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums” (lietoti attiecīgi pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta ievadteikumā un 8. panta 1. punktā) ietver šos divus aspektus: vainu un sodu (1). Ciktāl spriedumā, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, nosaka sodu, tam ir piemērojams jēdziens notiesāšana (2). Lai piemērotu pamatlēmuma 4.a pantu, tomēr vēl ir jāpārbauda, vai tiesvedība, kurā tika pasludināts šis spriedums, tiesai ir rīcības brīvība, lai lemtu par konkrētiem soda pielāgošanas noteikumiem (3). Ciktāl šāda rīcības brīvība izskatāmajā lietā pastāv, tiesvedība, kurā tika pieņemts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, ir “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums” pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta ievadteikuma izpratnē (4).

1. Notiesāšanu veidojoši elementi

54. Ja EAO mērķis ir soda izpilde, tā priekšnosacījums ir, lai persona tiktu notiesāta. Notiesāšana parasti ietver divus elementus, proti, vainas atzīšanu un tādējādi soda noteikšanu⁷. Tātad šie divi elementi veido lietas “būtību” – vai nu kopīgi (būtība kopumā), vai nu atsevišķi (būtības daļa).

⁷ Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir precizējusi, ka “notiesāšana” ECPAK 5. panta 1. punkta a) apakšpunkta izpratnē attiecas gan uz nolēmumu par vainas atzīšanu pēc pārkāpuma tiesiskas konstatēšanas, gan uz soda vai cita ar brīvības atņemšanu saistīta pasākuma noteikšanu [...]” (ECT, 2013. gada 21. oktobris, *Del Rio Prada* pret Spāniju, CE:ECHR:2013:1021JUD004275009, 123. punkts). Spriedumā *Kremzow* pret Austriju ECT konstatēja 6. panta 1. punkta pārkāpumu, kas ir saistīts ar attiecīgās personas nepiedalīšanos lietas izskatīšanā apelācijas instancē, jo attiecīgā procesa stadijā attiecās tikai uz soda noteikšanu (ECT, 1993. gada 21. septembris, *Kremzow* pret Austriju, CE:ECHR:1993:0921JUD001235086, 67. punkts).

55. Šie divi elementi ir jānorāda EAO. Izsniegšanas tiesu iestādēm faktiski ir pienākums sniegt informāciju ne tikai par izdarītajiem noziedzīgajiem nodarījumiem, bet arī par konkrēti uzliktajiem sodiem. Tas ir nepieciešams, lai pārbaudītu, kā izpildes tiesu iestāde piemēro EAO konkrētā gadījumā, ņemot vērā izdarīto noziedzīgo nodarījumu⁸ un noteikto sodu⁹. Šai informācijai arī ir svarīga nozīme, lai izvērtētu EAO obligāta neizpildīšanas pamata esamību¹⁰.

56. Jēdziens “izpildāms spriedums” pamatlēmuma 8. panta 1. punkta c) apakšpunkta piemērošanas nolūkā nozīmē galīgu spriedumu, kas saskaņā ar piemērojamajām tiesībām kompetentajām iestādēm ļauj izpildīt attiecīgajai personai uzlikto brīvības atņemšanas sodu. Tas, kas konkrētajā gadījumā veido šo spriedumu, būs atkarīgs no diviem mainīgajiem, proti, no dalībvalsts procesuālajām tiesību normām un to konkrētas izmantošanas, ko veica attiecīgā persona (vai kas tika veikta tās labā)¹¹.

57. Ja spriedums ir dokuments, kas padara brīvības atņemšanas sodu par izpildāmu, tam pēc definīcijas ir jāattiecas uz sodu. Izskatāmajā lietā rodas jautājums par to, vai nolēmums, kas attiecas tikai uz sodu, var būt “izpildāms spriedums” pamatlēmuma izpratnē. Tagad es to izskatīšu.

2. Sprieduma, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, īpašas iezīmes

58. Spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, kurš ir EAO pamatā izskatāmajā lietā, ir divkārši specifisks.

59. Pirmkārt, tajā ir apvienoti divi būtiski nolēmumi vienā vienīgā aktā. Šajā ziņā i) tajā ir apvienoti iepriekš (un atsevišķi) uzliktie sodi par 1. un 2. faktu; un ii) samazināts soda ilgums, kas iepriekš un kumulatīvi tika noteikts par 3.–5. faktu.

60. Otrkārt, attiecībā uz 3.–5. faktu spriedumā, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, ir tikai samazināts noteiktais sods, kurā nav izskatīts jautājums par vainu, par ko tika lemts sākotnējā spriedumā.

61. No lēmuma par prejudiciāla jautājuma uzdošanu, kā arī no Polijas valdības sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka, veicot šo samazinājumu, tika ņemti vērā grozījumi tiesību aktos par labu attiecīgajai personai, kuri izdarīti laikposmā no sākotnējā sprieduma pasludināšanas līdz sprieduma, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, pasludināšanai.

62. Polijas valdība tiesas sēdē apstiprināja, ka ar spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, tika aizstāts sākotnējais spriedums.

63. Neskarot pārbaudi, kura jāveic iesniedzējtiesai, tādējādi ir konstatēts, ka nolēmums par sodu, kā tas izriet no sprieduma, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, ir *vienīgais* juridiskais *dokuments*, kurš ļauj S. A. Zdziaszek atņemt brīvību uz tajā paredzēto laiku. Tādējādi divi notiesāšanas aspekti attiecībā uz S. A. Zdziaszek pēdējo reizi tika izskatīti divās dažādās tiesvedībās: tiesvedībā, kurā tika pasludināts sākotnējais spriedums attiecībā uz vainu, un tiesvedībā, kurā tika pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, attiecībā uz galīgi noteikto sodu.

64. Tagad ir jāpārbauda tiesvedības, kurā tika pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, būtība.

8 Ņemot vērā, piemēram, iespējamo nosacījuma par abpusēju sodāmību piemērošanu. It īpaši skat. pamatlēmuma 2. panta 4. punktu.

9 Skat. pamatlēmuma 2. panta 1. punktu.

10 Skat. pamatlēmuma 3. pantu.

11 Skat. 49.–54. punktu secinājumos, kurus esmu sniedzis lietā *Tupikas* (C-270/17 PPU).

3. Tiesvedības, kurā tika pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, iezīmes

65. Jāatgādina, kā to dara *S. A. Zdziaszek* un Komisija, ka Eiropas Cilvēktiesību tiesa nošķir divu veidu tiesvedības, kurās nosaka kumulatīvus sodus: i) tiesvedības, kurās tiesai nav nekādas rīcības brīvības un kurās šī tiesa var tikai veikt matemātisku aprēķinu, un ii) tiesvedības, kurās tiesa īsteno rīcības brīvību. Pirmā veida tiesvedībām nav piemērojams ECPAK 6. pants, savukārt tas ir piemērojams otro minēto gadījumā¹².

66. Attiecīgās tiesvedības būtības noteikšanā ir jāņem vērā šādi aspekti.

67. Ja tiesai tikai mehāniski ir jāpiemēro likuma noteikumi, nepiešķirot tai nekādu rīcības brīvību attiecībā uz veidu, kādā sods tiks samazināts, šāda tiesvedība nevar būt lietas izskatīšana pamatlēmuma 4.a panta izpratnē. Proti, attiecīgajai personai nav nekādas iespējas atsaukties uz procesuālajām tiesībām, lai ietekmētu šādas mehāniskas likuma piemērošanas rezultātu.

68. Citādi tas ir tādas tiesvedības gadījumā, kurā tiesa īsteno rīcības brīvību. Šajā ziņā it īpaši ir jāuzdod šādi divi jautājumi: vai ir jauni elementi, kas tiesai ir jāidentificē un jāņem vērā (piemēram, attiecīgās personas rīcība pēc tās sākotnējās notiesāšanas, soda izciešanas iestāšu veiktais vērtējums u.c.)? Vai tiesvedībā, kurā tiek pielāgots sods, ir jāriko tiesas sēde? Vai par jauno nolēmumu attiecībā uz soda pielāgošanu var iesniegt apelācijas sūdzību? It īpaši un galvenokārt – vai tiesai ir novērtējuma brīvība visas tiesvedības gaitā?

69. Ja atbilde uz šiem jautājumiem, it īpaši uz pēdējo jautājumu, ir apstiprinoša, uzskatu, ka tad runa ir par lietas izskatīšanu pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta ievadteikuma izpratnē. Proti, šie procesuālie elementi ļauj attiecīgajai personai ietekmēt soda noteikšanu. Šajā ziņā ir būtiska nozīme ir efektivitātei, ar kādu attiecīgā persona var atsaukties uz procesuālajām tiesībām.

70. Iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai izskatāmajā lietā tiesvedībā, kurā pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, valsts tiesai ir piešķirta rīcības brīvība. Ņemot vērā Tiesai sniegto informāciju šajā lietā, manuprāt, tiesvedībā, kurā tiek pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, Polijas tiesai ir liela rīcības brīvība.

71. Tiesas sēdē Polijas valdība apstiprināja, ka tiesai, kura pasludina spriedumu, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, lai arī tā rūpīgāk neizskata jautājumu par vainu, ir rīcības brīvība, lai noteiktu (vai pielāgotu) kumulatīvu sodu robežās, kas izriet no iepriekšējos spriedumos noteiktajiem sodiem.

72. Tomēr tiesvedību, kurā tiek pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, šī valdība atsakās kvalificēt kā "lietas izskatīšanu, kurā ir pieņemts nolēmums" pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta ievadteikuma izpratnē, ciktāl šis tiesvedības iznākums *vienmēr ir labvēlīgs* attiecīgajai personai. Minētās valdības skatījumā, beigu beigās noteiktā soda ilgums noteikti būs īsāks, nekā tas būtu gadījumā, ja kumulatīvi piemērojamos sodus saskaitītu kopā. Sods pēc tā samazināšanas arī noteikti būs īsāks par agrāk noteikto sodu.

73. Es nepiekrītu secinājumam, saskaņā ar kuru uz tiesvedību, kurā tiek pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, nav attiecināms pamatlēmuma 4.a pants.

74. Ja soda pielāgošana vienmēr izraisa sākotnējā soda samazinājumu, attiecīgajai personai ir būtiski lūgt *maksimālu* soda samazinājumu.

¹² ECT, 1982. gada 15. jūlijs, *Eckle* pret Vāciju, ECLI:CE:ECHR:1983:0621JUD000813078, 77. punkts. Skat. arī ECT, 2013. gada 28. novembris, *Aleksandr Dementyev* pret Krieviju, CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, 25. punkts

75. Iztēlosimies, piemēram, situāciju, kad valsts tiesai ir kumulatīvi jāpiemēro trīs iepriekš noteiktie sodi, kuru ilgums ir pieci, četri un trīs gadi. Iztēlosimies arī, ka, izmantojot piešķirto rīcības brīvību, tiesa var kumulatīvi noteikt brīvības atņemšanas sodu gan uz pieciem gadiem, gan divpadsmit gadiem. Ir taisnība, ka pēc definīcijas gala rezultāts attiecīgajai personai ir labvēlīgāks, jo, vienkārši saskaitot sodus, kumulatīvais sods būtu divpadsmit gadi. Tomēr ir būtiska atšķirība, vai kumulatīvais sods ir noteikts tuvāk amplitūdas zemākajai robežvērtībai (pieņemsim, tie ir desmit gadi) vai tās augstākajai robežvērtībai (piemēram, vienpadsmit gadi).

76. Ja ar savu klātbūtni attiecīgā persona var ietekmēt soda ilguma noteikšanu, attiecīgajā tiesvedībā nevar netikt ievērotas garantijas, kas ir noteiktas ne tikai ar ECPAK 6. panta 1. punktu, bet arī ar pamatlēmuma 4.a pantu.

77. Kā norādīju iepriekš, tam, ka procesuālo tiesību ievērošanu varēja pārbaudīt attiecībā uz sākotnējo spriedumu, nav nozīmes attiecībā uz “soda” aspektu, ciktāl, pirmkārt, tiesa, kas lemj par jaunu sodu, ir īstenojusi rīcības brīvību un, otrkārt, jauns nolēmums attiecībā uz to ir *aizstājis* iepriekšējo nolēmumu. Tādējādi spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, ir kļuvis par vienīgo izpildāmo spriedumu, uz kura var balstīt EAO.

78. Lai pārliecinātos, ka attiecīgās personas procesuālās tiesības ir tikušas ievērotas, iesniedzējtiesai konkrēti ir jāpārbauda, kāds nolēmums ir izpildāmais spriedums, kas ir EAO pamatā. Attiecīgā gadījumā tai ir jālūdz papildu informācija, pamatojoties uz pamatlēmuma 15. panta 2. punktu, lai noteiktu procesuālo stadiju, kurā tiesa ir īstenojusi rīcības brīvību, lai beigu beigās noteiktu soda ilgumu. Šajā kontekstā izpildes tiesu iestādei arī ir jāspēj pārbaudīt, vai tika ievērotas attiecīgās personas tiesības uz aizstāvību pēdējā procesuālajā stadijā, kurā tika noteikta vaina.

79. No praktiskā viedokļa tas nozīmē, ka izsniegšanas tiesu iestādei ir jāaizpilda visas EAO veidlapas c) un d) daļā iekļautās iedaļas par pēdējo tiesvedību, kurā tika pasludināts izpildāms spriedums.

80. Tomēr, lai novērstu iespējamo informācijas trūkumu un ierobežotu atsaukšanos uz 15. panta 2. punktu, manuprāt, ir vēlams, lai izsniegšanas tiesu iestāde sniegtu visu papildu informāciju, galvenokārt veidlapas b) daļā, kas var būt noderīga, lai izpildes tiesu iestāde varētu pārliecināties, ka attiecīgās personas tiesības uz aizstāvību ir tikušas ievērotas. Šī informācija it īpaši var attiekties uz pēdējo procesuālo stadiju, kurā tika pieņemta nostāja jautājumā par vainu, kad tas tika izskatīts tiesvedībā, kas nebija tiesvedība, kurā tiesa lēma par sodu, īstenojot rīcības brīvību.

81. Tomēr šajā kontekstā ir jāuzsver, ka izpildes tiesu iestādei nav jāizskata visas iepriekšējā kriminālprocesa stadijas.

82. Kā pamatoti apgalvo prokuratūra un Nīderlandes valdība, tādējādi tiktu apšaubīta savstarpēja uzticēšanās, kas ir stūrakmens sadarbībai krimināllietās šajā jomā¹³, un tas nelabvēlīgi ietekmētu pamatlēmuma sistēmas darbību.

83. Proti, pamatlēmuma 1. panta 3. punktā ir atgādināts, ka tā mērķis nav grozīt pienākumu ievērot pamattiesības un tiesību pamatprincipus, kas nostiprināti LES 6. pantā un atspoguļoti Hartā. Šis pienākums ir jāpilda gan izsniegšanas dalībvalstij, gan izpildes dalībvalstij¹⁴.

84. Atgādinu, ka visām dalībvalstīm ir saistoša ECPAK, it īpaši tās 6. panta 1. punkts. Tas nozīmē, ka izsniegšanas tiesu iestādes dalībvalstij attiecīgā gadījumā ir pienākums novērst trūkumus, kas varētu rasties iepriekšējās procesuālajās stadijās.

13 Skat. pamatlēmuma preambulas 6. apsvērumu.

14 Spriedums, 2015. gada 16. jūlijs, *Lanigan* (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

85. Ja spriedums ir pasludināts aizmuguriski, izsniegšanas tiesu iestādes dalībvalstij principā ir jānodrošina jauna tiesvedība saskaņā ar valsts tiesību normām. Iespējamo procesuālo kļūdu labošana tātad ir jāveic izsniegšanas dalībvalstij, kas uzņem ar EAO pieprasīto personu. Izpildes tiesu iestādes valsts tiesībās nav jāpārbauda, pat jālabo visi tādas tiesvedības procesuālie trūkumi, kurā tika pasludināts spriedums, attiecīgajai personai nepiedaloties savas lietas izskatīšanā.

86. Tas tā nebūtu tikai tad, ja izpildes tiesu iestāde konstatētu, ka tās dalībvalsts krimināltiesību sistēmai, kas izdevusi EAO, piemīt tik lieli trūkumi, ka savstarpējās uzticēšanās princips vairs nebūtu piemērojams, jo, piemēram, pastāvētu nopietns un reāls risks tikt pakļautam necilvēciskai vai pazemojošai attieksmei Hartas 4. panta izpratnē¹⁵, vai arī dalībvalsts krimināltiesas vairs nevarētu garantēt tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu, tādējādi izslēdzot automatisku savstarpēju atzišanu¹⁶.

4. Starpsecinājums

87. Pamatojoties uz iepriekš minētajiem apsvērumiem, secinu, ka tiesvedība, kurā pasludināts tāds spriedums kā spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, var būt "lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums" pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta ievadteikuma izpratnē, ja i) šajā spriedumā, kas ir kļuvis izpildāms, ir noteikts brīvības atņemšanas sods un ii) tiesvedībā, kas ir saistīta ar šī soda noteikšanu, valsts tiesai ir rīcības brīvība.

B. Par otro prejudiciālo jautājumu

88. Ar savu otro jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai tā var atteikties izpildīt EAO, ja ir konstatēts, ka attiecīgās personas procesuālo tiesību ievērošana ir jāvērtē attiecībā uz spriedumu, kas nav norādīts EAO, un ja papildu informācija, kas sniegta saskaņā ar pamatlēmuma 15. panta 2. punktu neļauj pārbaudīt, vai ir tikušas ievērotas attiecīgās personas procesuālās tiesības.

89. Iesniedzējtiesa uzskata, ka šādos apstākļos atteikums ir iespējams. Tādējādi no vārdiem "kad Eiropas apcietināšanas orderī norādīts", kas izmantoti pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta ievadteikumā, var secināt, ka informācija par kāda no šī noteikuma a)–d) apakšpunktā norādītajiem apstākļiem piemērojamību ir jāprecizē EAO veidlapas d) punktā vai vismaz atbilstoši tajā aprakstīto kategoriju formulējumam.

90. S. A. Zdziaszek nepauž nostāju par otro jautājumu, savukārt prokuratūra uzskata, ka EAO izpilde nevar tikt atteikta, ja izsniegšanas tiesu iestāde neizmanto veidlapas d) punkta formulējumus, lai arī sniegtā informācija ir noderīga.

91. Nīderlandes valdība uzskata, ka otrais jautājums ir uzdots, lai noskaidrotu, vai iesniedzējtiesai ir jāpārbauda sākotnējais spriedums saskaņā ar pamatlēmuma 4.a pantu. Tā ierosina atbildēt noraidoši, ciktāl pārbaude esot jāveic attiecībā uz spriedumu, kas norādīts EAO kā izpildāms spriedums.

92. Komisijas skatījumā, izpildes tiesu iestādei ir jāpieprasa informācija attiecībā uz pēdējo procesuālo stadiju, kurā lieta tika izskatīta pēc būtības un kurā tika pasludināts galīgs notiesājošs spriedums. Izskatāmajā lietā apelācijas tiesvedībā tika pasludināts sākotnējais spriedums. Komisija atgādina, ka katrā ziņā pamatlēmuma 4.a pants attiecas uz fakultatīvo neizpildīšanas pamatu. Tā uzskata, ka ir gadījumi, kad, nerodoties četrām situācijām, kurās ir jāpilda nodošanas pienākums, EAO var tikt izpildīts, neaizskarot attiecīgās personas tiesības piedalīties savas lietas izskatīšanā. Šajā ziņā izpildes tiesu iestāde var ņemt vērā visu pieejamo informāciju.

¹⁵ Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2016. gada 5. aprīlis, *Aranyosi un Căldăraru* (C-404/15 un C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, 104. punkts).

¹⁶ Ir acimredzami, ka valstu tiesām, lai piedalītos Eiropas savstarpējas atzišanas sistēmā (jebkāda tiesību jomā – krimināltiesībās, civiltiesībās vai administratīvajās tiesībās), ir jāizpilda visi kritēriji, ar kuriem Savienības tiesībās definē "tiesu", tostarp to neatkarību – šajā nozīmē skat. manus secinājumus lietā *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2016:825, 95.–96. un 101.–107. punkts).

93. Lai atbildētu uz otro prejudiciālo jautājumu, es nošķiršu tās aspektu, kas šķietami attiecas noteikumiem par saziņu starp tiesu iestādēm (1), un tā kontekstu, uz kuru turklāt attiecas iepriekš minētā Komisijas atbilde (2). Vēlāk es paskaidrošu, kāpēc izpildes tiesu iestādēm ir jābūt rīcības brīvībai, kad tās pārbauda attiecīgo personu procesuālo tiesību ievērošanu saskaņā ar pamatlēmuma 4.a pantu (3).

1. Noteikumi par saziņu starp tiesu iestādēm saskaņā ar pamatlēmuma 15. panta 2. punktu

94. Saziņa starp divām iestādēm saskaņā ar iepriekš minēto tiesību normu vienmēr būs atkarīga no katras lietas konkrētajām vajadzībām. Tāpēc uz šo jautājumu ir grūti atbildēt abstrakti. Proti, pieprasītās informācijas veids parasti būs atkarīgs no mērķa, kura dēļ šī informācija tiek meklēta.

95. Ņemot to vērā, es uzskatu, ka šajā kontekstā pieeju, kas ir jāpieņem, varētu noteikt šādi apsvērumi.

96. Sākumā atgādinu, ka izpildes tiesu iestāde var atteikties izpildīt EAO tikai obligātas neizpildīšanas gadījumos, kas izsmēloši ir uzskaitīti pamatlēmuma 3. pantā, vai fakultatīvas neizpildīšanas gadījumos, kas ir paredzēti šī pamatlēmuma 4. un 4.a pantā¹⁷.

97. Tiesa ir arī norādījusi tiesiskuma prasības, kuras paredzētas pamatlēmuma 8. panta 1. punktā un no kuru ievērošanas ir atkarīga EAO spēkā esamība, un to neievērošanas dēļ EAO izpilde principā tiek noraidīta. Tādējādi, lai atteiktu izpildi (kam ir jānotiek izņēmuma kārtā), kompetentajai iestādei, piemērojot pamatlēmuma 15. panta 2. punktu, ir jāpieprasa izsniegšanas tiesu iestādei *steidzami* sniegt visu vajadzīgo papildu informāciju¹⁸.

98. Tikai tad, ja, ņemot vērā informāciju, kas sniegta saskaņā ar minētā pamatlēmuma 15. panta 2. punktu, kā arī visu informāciju, ko tā varēja iegūt citur, izpildes tiesu iestāde secina, ka EAO ir izsniegts prettiesiski (ņemot vērā pamatlēmuma 8. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus), tā var to nepildīt.

99. It īpaši attiecībā uz pamatlēmuma 15. panta 2. punktu vispirms ir jānorāda, ka saziņai saskaņā ar šo tiesību normu ir jāļauj nodrošināt līdzsvaru starp izpildes pienākumu (ievērojot steidzamību, kādā ir jāpārbauda EAO, ņemot vērā pamatlēmumā paredzētos termiņus) un prasību nodrošināt attiecīgās personas procesuālo tiesību aizsardzību¹⁹. Proti, informācijas apmaiņa starp iestādēm nevar notikt bezgalīgi. Tajā ir jāievēro 60 dienu termiņš²⁰, kurā EAO principā ir jāizpilda²¹.

100. Otrkārt, ir svarīgi, ka iepriekš minētie noteikumi par saziņu nodrošina sistēmas darbību. Tāpēc jautājumi ir jāuzdod pēc iespējas skaidri un precīzi. It īpaši ir pamatoti uzdot jautājumu pirmo reizi un vēlāk pārbaudīt otro reizi, uzsverot precizējamos aspektus. Ja šajā saziņā netiek panākts gaidītais rezultāts, šķiet, ir pamatoti, ņemot vērā iepriekš minētos steidzamības un attiecīgo personu tiesību uz aizsardzību mērķus, nemeklēt informāciju pārāk aktīvi un pārāk tālu.

101. Tomēr tas neatbrīvo kompetento iestādi no pienākuma izvērtēt katru lietu, ņemot vērā nepieciešamību pārliecināties par to, vai attiecīgās personas tiesības uz aizstāvību ir tikušas ievērotas.

17 Spriedumi, 2008. gada 1. decembris, *Leymann un Pustovarov* (C-388/08 PPU, EU:C:2008:669, 51. punkts); 2013. gada 30. maijs, *F* (C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 36. punkts), un 2013. gada 26. februāris, *Melloni* (C-399/11, EU:C:2013:107, 38. punkts).

18 Spriedums, 2016. gada 1. jūnijs, *Bob-Dogi* (C-241/15, EU:C:2016:385, 64.–65. punkts).

19 Skat. arī spriedumu, 2016. gada 24. maijs, *Dworzecki* (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 34.–37. punkts).

20 To var pagarināt par 30 dienām saskaņā ar pamatlēmuma 17. pantu.

21 Lietā *Lanigan* Tiesa uzsvēra EAO izpildes pienākumu, neraugoties uz pamatlēmuma 17. pantā paredzētā termiņa beigām, tostarp, ja nepieciešams, paturot attiecīgo personu apcietinājumā (spriedums, 2015. gada 16. jūlijs, *Lanigan*, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 34.–42. un 62. punkts).

102. Šajā lietā izpildes tiesu iestāde vēlējas uzdot papildu jautājumu par tiesvedību, kurā tika pasludināts sākotnējais spriedums. Proti, tā pauda šaubas, kā norāda Nīderlandes valdība, par *S. A. Zdziaszek* tiesību uz aizstāvību aizsardzības līmeni tiesvedībā, kurā pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu.

103. Lai gan tas jau tika precizēts, otrajā prejudiciālajā jautājumā būtībā ir klātesošs jautājums par pamatlēmuma 4.a panta transponēšanu Nīderlandes tiesībās. Tāpēc tagad aplūkošu šo jautājuma aspektu.

2. Saziņai saskaņā ar 15. panta 2. punktu raksturīgais konteksts

104. Šajā lietā saskaņā ar pamatlēmuma 15. panta 2. punktu tika pieprasīta papildu informācija, lai izvērtētu minētā pamatlēmuma 4.a pantā paredzēto nosacījumu piemērošanu. Kā jau minēju, šajā tiesību normā ir paredzēts fakultatīvais EAO neizpildīšanas pamats²².

105. Kā jau esmu norādījis citur²³, vispārējais noteikums, kas izriet no pamatlēmuma 1. panta 2. punkta, ir *pienākums* dalībvalstīm izpildīt EAO, “pamatojoties uz savstarpējas atzišanas principu un saskaņā ar šo pamatlēmumu”.

106. Ar 4.a panta 1. punktu ir ieviesta *iespēja* atteikties izpildīt EAO, ja attiecīgā persona personiski nav piedalījies lietas izskatīšanā, kurā tika pieņemts nolēmums. Šī iespēja neizpildīt EAO ir jāpamato, izpildes tiesu iestādei veicot katra konkrēta gadījuma apstākļu pārbaudi.

107. Neizpildes iespēja zūd, ja izpildes tiesu iestāde konstatē, ka attiecīgais gadījums atbilst kādai no pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta a)–d) apakšpunktā minētajām situācijām. Šādā gadījumā EAO neizpildīšana ir izslēgta un *pienākums* nodot attiecīgo personu atkal kļūst par noteikumu.

108. Taču jānorāda, ka tādi valsts tiesību akti kā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu minētie (*OLW* 12. pants) apgāž pamatlēmuma loģiku, pārvēršot “*iespēju* neizpildīt, izņemot, ja ir ievēroti a)–d) apakšpunktā paredzētie nosacījumi”, par “*pienākumu* neizpildīt, ja vien nav ievēroti a)–d) apakšpunktā paredzētie nosacījumi”.

109. Ar šādu pamatlēmuma 4.a panta transponēšanas veidu četru izņēmumu saraksts attiecībā uz iespēju neizpildīt EAO, ja attiecīgā persona nav piedalījies lietas izskatīšanā, kurā ir pieņemts nolēmums, ir padarīts par tādu situāciju *izsmelošu* sarakstu, kurās izpildes iestāde var izpildīt EAO *tikai* tad, ja attiecīgā persona nav piedalījies lietas izskatīšanā. Šī transponēšana, manuprāt, liedz izpildes tiesu iestādēm attiecīgā lietā izsvērt visus faktiskos apstākļus, lai pārbaudītu, vai konkrēto personu procesuālās tiesības ir tikušas ievērotas. Pēc analogijas transponējot secinājumu, ko Tiesa ir izdarījusi attiecībā uz fakultatīvo neizpildīšanas pamatu saskaņā ar pamatlēmuma 4. panta 6. punktu, es uzskatu, ka arī šajā kontekstā izpildes tiesu iestādei ir jābūt rīcības brīvībai, lai lemtu par jautājumu, vai tai ir jāatsakās izpildīt EAO²⁴.

110. Tādējādi es uzskatu, ka ar *OLW* 12. pantu pamatlēmuma 4.a pants ir transponēts nepareizi.

²² Skat. Pamatlēmuma 2009/299 preambulas 6. un 15. apsvērumu, kuros ir uzsvērts pamatlēmuma 4.a pantā paredzēto pamatu “izvēles” vai “fakultatīvais” raksturs (neskarot attiecīgās personas pamattiesību ievērošanu).

²³ Skat. secinājumus, ko esmu sniedzis lietā *Tupikas* (C-270/17 PPU, 70.–78. punkts).

²⁴ Spriedums, 2017. gada 29. jūnijs, *Popławski* (C-579/15, EU:C:2017:503, 21.–23. punkts). Skat. arī spriedumu, 2016. gada 24. maijs, *Dworzecki* (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, 50.–52. punkts).

111. Jautājums par to, vai 4.a pants ir izsmeļošs, rodas arī šajā lietā²⁵: vai *tikai* a)–d) apakšpunktā minētie nosacījumi ļauj pieprasījuma saņēmējai iestādei pārbaudīt attiecīgās personas tiesību uz aizstāvību ievērošanu? Vai šī iestāde var atsaukties uz citiem lietas apstākļiem, lai varētu izpildīt EAO, nodrošinot vienlaikus attiecīgās personas pamattiesību ievērošanu?

112. Noslēgumā atgādināšu, ka pamatlēmums ir balstīts uz savstarpējas atzišanas principu un augstu savstarpējo uzticību, kurai jāpastāv starp dalībvalstīm²⁶. Tomēr savstarpējas atzišanas un uzticības jēdzieni nedrīkst novērst uzmanību no tā, cik svarīga nozīme pamatlēmumā un Savienības tiesībās ir piešķirta pamattiesību, šajā gadījumā procesuālo tiesību, ievērošanai²⁷.

113. Pamatlēmuma 4.a pants liecina par līdzsvaru, ko Savienības likumdevējs ir panācis starp personu nodošanas efektivitāti Eiropas tiesiskajā telpā, no vienas puses, un pārbaudes apjomu, kas jāveic izpildes tiesu iestādei, no otras puses. Ja šī iestāde ir pārliecināta, ka pamattiesības ir ievērotas, ņemot vērā vajadzības gadījumā attiecīgās personas rīcību, valsts tiesību aktiem nebūtu jāliedz tai pildīt pienākumu izpildīt EAO, kas tai ir uzlikts ar pamatlēmuma 1. panta 2. punktu.

3. Starpsecinājums

114. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, izpildes tiesu iestāde var atteikties izpildīt EAO gadījumā, ja ne EAO veidlapā iekļautā informācija, ne informācija, ko tā ir saņēmusi no izsniegšanas tiesu iestādes saskaņā ar pamatlēmuma 15. panta 2. punktu, neļauj pārbaudīt, vai ir tikušas ievērotas attiecīgās personas, kas nav piedalījušies savas lietas izskatīšanā, tiesības uz aizstāvību. Lēmums piemērot EAO fakultatīvo neizpildīšanas pamatu pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta izpratnē ir jāpieņem izpildes tiesu iestādei, kurai, ņemot visus tās rīcībā esošos faktiskos apstākļus, ir jāspēj izvērtēt, vai ir tikušas ievērotas attiecīgās personas tiesības uz aizstāvību.

C. Par trešo prejudiciālo jautājumu

115. No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka pārbaude attiecībā uz fakultatīvā neizpildīšanas pamata piemērojamību saskaņā ar pamatlēmuma 4.a pantu ir jāveic attiecībā uz tiesvedību, kurā pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu pamatlietā. Atgādinu, ka tas, pirmkārt, izriet no tā, ka šajā lietā spriedumā, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, galīgi tika noteikts sods *S. A. Zdziaszek* un tāpat tas ir dokuments, kas padara brīvības atņemšanas sodu par izpildāmu, un, otrkārt, šķiet, ka tiesvedībā, kurā tika pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, tiesai bija rīcības brīvība, un tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai.

116. Taču no atbildes, kuru ierosinu sniegt uz pirmo jautājumu, izriet, ka izpildes tiesu iestāde pārbauda tiesību uz aizstāvību ievērošanu pēdējā procesuālajā stadijā, kurā lieta tika izskatīta pēc būtības un kurā tika pasludināts izpildāms spriedums. Šajā lietā pēdējā procesuālā stadijā ir tā, kurā tika pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu. Ir taisnība, ka šī tiesvedība attiecās tikai uz soda galīgu noteikšanu.

117. Ciktāl iesniedzējtiesa uzskata, ka šajā konkrētajā procesuālajā stadijā tiesības uz aizstāvību netika ievērotas, man šķiet, ka tomēr ir lieki aplūkot tiesību uz aizstāvību ievērošanu šajā pēdējā procesuālajā posmā, kurā tika noteikts cits attiecīgās notiesāšanas aspekts, proti, *vaina*.

25 Skat. līdzīgu gadījumu, kas ir aprakstīts manos secinājumos lietā *Tupikas* (C-270/17 PPU, 79.–80. punkts).

26 Spriedums, 2016. gada 1. jūnijs, *Bob-Dogi* (C-241/15, EU:C:2016:385, 31.–33. punkts un tajos minētā judikatūra).

27 It īpaši skat. spriedumu, 2015. gada 16. jūlijs, *Lanigan* (C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, 53. punkts un tajā minētā judikatūra).

118. Ja tiesa pieņemtu citu pieeju un secinātu, ka sākotnējam spriedumam joprojām ir nozīme, lai izpildes tiesu iestāde veiktu pārbaudi saskaņā ar pamatlēmuma 4.a pantu, norādu uz savu nostāju, ko esmu paudis spriedumā *Tupikas*²⁸.

119. Vienīgā atšķirība starp šo un izskatāmo lietu ir tā, ka iesniedzējtiesa attiecībā uz sākotnējo spriedumu uzskata, ka *S. A. Zdziaszek* apelācijas tiesvedībā bija pienācīgi pārstāvēts, un tas tā nebija pirmajā instancē. Tā kā saskaņā ar sniegto informāciju lieta apelācijas tiesvedībā tika izskatīta pēc būtības, trūkumi, kas varēja kļūt acīmredzami iepriekšējās stadijās, ir jānovērš, ievērojot šajā procesuālajā stadijā tiesības uz aizstāvību.

120. Ņemot to vērā, sākotnējā spriedumā iekļautais nolēmums par sodu tika aizstāts, un, kā esmu atgādinājis iepriekš, *S. A. Zdziaszek* notiesāšana pašlaik izriet no divām dažādām tiesvedībām. Ciktāl ir pierādīts, ka šīs tiesības uz aizstāvību netika nodrošinātas tiesvedībā, kurā tika pasludināts spriedums, ar ko nosaka kumulatīvu sodu, atgādinu, ka to ievērošanas pārbaudei sākotnējā spriedumā nav nozīmes.

VI. Secinājumi

121. Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai uz *Rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa, Nīderlande) pirmo un otro prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi:

Jēdziens “lietas izskatīšana, kurā ir pieņemts nolēmums” 2002. gada 13. jūnija Pamatlēmuma 2002/584/TI par Eiropas apcietināšanas orderi un par nodošanas procedūrām starp dalībvalstīm, tā redakcijā, kas izriet no Padomes 2009. gada 26. februāra Pamatlēmuma 2009/299/TI, 4.a panta 1. punkta ievadteikuma izpratnē ir jāinterpretē tādējādi, ka to var piemērot tiesvedībai, kurā pasludināts tāds spriedums kā spriedums pamatlietā, ja šajā spriedumā, kas ir kļuvis izpildāms, ir noteikts brīvības atņemšanas sods un ja ar šī soda noteikšanu saistītā tiesvedībā valsts tiesai ir rīcības brīvība.

Izpildes tiesu iestāde var atteikties izpildīt Eiropas apcietināšanas orderi gadījumā, ja ne veidlapā iekļautā informācija, ne informācija, ko tā ir saņēmusi no izsniegšanas tiesu iestādes saskaņā ar Pamatlēmuma 2002/584, tā redakcijā, kas izriet no Pamatlēmuma 2009/299, 15. panta 2. punktu, neļauj pārbaudīt, vai ir tikušas ievērotas attiecīgās personas, kura nav piedalījusies savas lietas izskatīšanā, tiesības uz aizstāvību. Lēmums piemērot Eiropas apcietināšanas ordera fakultatīvo neizpildīšanas pamatu minētā pamatlēmuma 4.a panta 1. punkta izpratnē ir jāpieņem izpildes tiesu iestādei, kurai, ņemot visus tās rīcībā esošos faktiskos apstākļus, ir jāspēj izvērtēt, vai ir tikušas ievērotas attiecīgās personas tiesības uz aizstāvību.

²⁸ Skat. 55.–65. punktu secinājumos, ko esmu sniedzis lietā *Tupikas* (C-270/16 PPU).